

værende Krigsministers Stilling til Sagen, tror jeg ikke, dets Fremstilling er korrekt, men heller ikke dets Fremstilling om, hvad der paa den Tid har bevæget sig i Folkethinget, er fuldstændig. Det er jo meget interessant at se, at det ærede Flertal, der ellers saa nødtigt giver sig af med Høiremænd, nu pludselig faar ifinde at tage en Høiremand til Indtægt. Det vilde have været ligesaa interessant, om det ærede Flertal havde fremsat de Udtalelser, der ved samme Leilighed, under den samme Forhandling falddt fra en Venstremand, men jeg skal til Supplering deraf dog oplæse dem. En æret Venstremand sagde saaledes: „Derimod kan jeg ikke samstemme med Lovudkastet i det Punkt, som jeg nu skal nævne. Det synes, som om den ærede Minister har opgivet Hovedstadens fortifikatoriske Landforsvar for det Første. Vel har han idag sagt, at det kun er for den nærmeste Fremtid, men der staar dog i Motiverne et Sted, nemlig hvor der er Tale om Christianshavns Befæstning: „Naar det engang maatte blive bestemt“. Dette „engang“ er mig ikke tilfredsstillende, og jeg tilstaar, at det forekommer mig at indeholde noget Mistrofsende, at man saaledes idetmindste slyder Sagen bort til dette „engang“. Jeg mener, at Hovedstaden er og bliver Landets Hjerte, og falder Hovedstaden, saa er Landet tabt med det Samme. Man har set dette ved næsten alle tidligere og senere Krige. Det nyttede ikke Noget, naar Napoleon i 1813 proklamerede, at Hovedstaden var i Keiserens Hovedkvarter; nei, Hovedstaden gik tabt, og fra Keiserens Hovedkvarter formaaede den vældige Imperator hærten at frelse sin Throne eller sit Dynasti. Derjom Wien havde været en godt besættet By, havde den sidste præsistiske Fremtrængen (1866) derimod viselig havt meget Mindre at bethyde ligeoverfor Udsigten til, at der udenfor Wiens Mure kunde være bleven leveret et Slag.“ Det samme Medlem udtalte deruæft endvidere: „Befæstningsanlæg ere og blive stedse den Svages Tilflugt og Bærn, og opgiver man dette Bærn, stiller man sig lige med den mægtige Fjende, uden at benytte de Hjælpebidler, som Natur og Kunst have anvist.“ „Det paagjældende Medlem sluttede derfor med at sige, at han ikke fandt det rigtigt, at man, som det synes idetmindste, til engang hen i Tiden havde udstudt Planen om Rjøbenhavns Befæstning (Stemmer: Hvem var det, nævn ham!) Det var et æret Medlem af Venstre, det kan ses i Folkethingstidenden Sp. 2042. Den næste Fremstilling, som det ærede Flertal giver, angaar de Kommissionsbehandlinger, der have fundet Sted i

1872. Flertallet ophjær, at, medens der i 1872 blev nedsat en Kommission af den daværende Krigsminister, havde Dagen forinden Generalstabens Chef afgivet en Betænkning over Sagen, der ikke gik ud paa Rjøbenhavns permanente Befæstning; men, tilføier Flertallet saa i sin Betænkning: „Generalstabens Chef blev dog ikke Medlem af den nedsatte Kommission“. Jeg antager, at Hensigten med denne Udtalelse vel nærmest er den at give Indtrykket af, at de Forhandlinger, som man dengang satte i Værk, ikke bleve ledede med den Upartiskhed, som en saadan Sag fordrer, og at man holdt de Medlemmer borte, der havde en anden Anskuelse end den, som man selv ansaa for den rigtige. Jeg skal i den Henseende tillade mig at opljse, at der dengang blev nedsat to Kommissioner, en forberedende Kommission og en Kommission hvor Ministeren selv præsiderede, og som skulde tage alle de paagjældende Planer efter den foreløbige Forberedelse til endelig Afgjørelse. Den forberedende Kommission bestod af yngre Officerer, men Skrivelsen fra Generalstabens Chef blev, ligesom alle andre Udtalelser fra de paagjældende Militærautoriteter strax oversendt til den, og af den anden Kommission, der havde den endelige Afgjørelse i sin Haand var Generalstabens Chef Medlem, saa at han altsaa havde den rigeste Leilighed til at udtale og hævde sin Mening. Naar denne ikke trængte igennem, saa var Marsagen væsentlig den, at de Udtalelser, som i den paagjældende Kommission fremkom fra Søofficerer, gik ud paa, at det vilde være lettere at hævde Herredømmet i Store Belt paa en anden Maade end den foreslaaede, nemlig ved at dele Flaaden i to Divisioner og lade den ene Division have et Støttepunkt i Beltet. Dernæst gaar Flertallets Betænkning over til at fremsætte enkelte Dese af en Erklæring af 20de Januar 1873 fra Cheferne for Ingenieurkorpsen og Artilleriet, og det synes, at Hensigten dermed navnlig har været den, at man af denne Skrivelse har villet samle et helt Arsenal af Vaaben, som Flertallet mener at kunne anvende mod Regjeringens nuværende Lovforslag. Jeg skal i den Anledning tillade mig at opljse, at den Erklæring fra Cheferne for Ingenieurkorpsen og Artilleriet, som Flertallet omtaler, blev afgiven efter en Befaling fra Ministeriet, som gik ud paa, at disse to Myndigheder skulde indsende til Ministeriet et Udkast til en Befæstning om Rjøbenhavn baade tillands og tilvands, der skulde tilfredsstillende vise bestemte Fordringer, men som tillige skulde have den Egenstabs, at, hvad der blev foreslaaet deri, saavidt muligt